

Daniels bok – nummer seksti

Daniels bønn og hemmeligheten om det åttende riket: en åpenbaring om de siste dager

Jeff Pippenger

2024-01-24

I kapittel sytten og atten i Åpenbaringen bringer en engel Johannes synet om dommen over pavedømmet. I fremstillingen av hennes endelige dom er rikene i Bibelens profeti representert.

Og her er den forstand som har visdom. De sju hoder er sju fjell, som kvinnen sitter på. Og det er sju konger: fem er falt, og én er, og den andre er ennå ikke kommet; og når han kommer, må han bli en kort stund. Og dyret som var, og ikke er, også det er den åttende, og er av de sju, og går til fortapelsen. Åpenbaringen 17:9–11.

Johannes var blitt åndelig ført fram til 1798, hvor han får vite at de sju hodene på dyret som bar den pavelige kvinnen, var sju konger. En konge er et rike, og et rike er også et hode i Bibelens profeti. I 1798 var fem riker falt, og ett hersket da. Et sjuende rike lå ennå i fremtiden, og det var representert ved ti konger. Deretter ble Johannes underrettet om at det åttende riket var det pavelige dyret, som var av de sju. Pavemakten var det femte riket, og den hadde fått et dødelig sår, slik at når dens dødelige sår blir leget, blir den da det åttende hodet, som er av de sju.

I Daniel to er de fire første rikene Babylon, Medo-Persia, Hellas og Roma. Disse fire bokstavelige rikene representerer også fire åndelige riker, og sammen identifiserer de de åtte kongene, eller hodene, i Åpenbaringen sytten, for Jesus illustrerer alltid enden på en ting ved begynnelsen av en ting. Daniel kapittel to er den første omtalen av rikene i Bibelens profeti, og Åpenbaringen sytten er den siste, så de må stemme overens, for Gud forandrer seg aldri.

Det femte riket som hadde falt i 1798, var det åndelige Babylon, pavedømmet. Det sjette riket som var ved makten i 1798, var det torntede riket med to horn, som var blitt forbilledliggjort ved medernes og persernes tohornede rike. Det sjuende riket, som består av ti konger, og som ennå ikke var kommet i 1798, er verdensregjeringen, som var blitt forbilledliggjort ved Hellas, Aleksander den stores verdensregjering. Det åttende hodet, som var av de sju, var det femte riket som hadde fått et dødelig sår, men levde igjen da det dødelige såret ble leget.

Dommen over den store skjøgen finner sted i «stunden» for søndagslovkrisen, det vil si et tidsrom som begynner med søndagsloven i De forente stater og fortsetter gjennom historien inntil menneskets nådetid avsluttes. I den «stunden», som i Daniel blir identifisert som «i disse kongers dager», vil Gud opprette sitt rike. I den «stunden» blir senregnet utgytt.

«Senregnet kommer over dem som er rene — da vil alle motta det slik som tidligere.»

«Når de fire englene slipper taket, vil Kristus opprette sitt rike. Ingen mottar sildigregnet unntatt de som gjør alt de kan.» Spalding and Magan, 3.

Utgytelsen av sildigregnet er progressiv, for den svarer til dommen, og dommen er progressiv. Millerittene forstod at de levde ved føttene på bildet i Daniels bok kapittel to. De trodde at Roma var det siste jordiske riket, og de hadde rett, men deres forståelse var begrenset.

«I disse kongers dager» forekommer i historien om Romerriket, men det er ikke historien om det hedenske eller pavelige Roma; det er historien om det moderne Roma. Millerittene anvendte det hedenske og det pavelige Roma som ett rike, og ved å gjøre det brukte de et avsnitt fra Esekiels bok om Judas siste konge (Sedekia) for å underbygge sin forståelse.

Og du, vanhellige ugudelige fyrste i Israel, hvis dag er kommet, når misgjerningen skal få ende, så sier Herren Gud: Ta av hodebåndet og legg ned kronen; dette skal ikke være som før. Opphøy den ringe, og fornedre den høye. Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte det; og det skal ikke være mer, inntil han kommer som retten tilhører; og ham vil jeg gi det. Esekiel 21:25–27.

Fra Sedekia skulle det være tre riker som skulle bli «omstøtt», og som skulle lede frem til Kristus, han som «retten tilhører», til å herske. Babylon, Medo-Persia og Hellas skulle alle bli styrtet inntil Romerriket, og i løpet av dette fjerde rikets historie skulle Kristus komme og opprette et rike. Nettopp dette gjorde han.

«Den fremste blant dem som med hast ledet nasjonen mot undergang, var Sedekia, deres konge. Idet han fullstendig forkastet Herrens råd, slik de var gitt gjennom profetene, glemte den takknemlighetsgjeld han skyldte Nebukadnesar, brøt sin høytidelige troskapsed avlagt i Herren Israels Guds navn, gjorde Judas konge opprør mot profetene, mot sin velgjører og mot sin Gud. I forfengelig tillit til sin egen visdom vendte han seg om etter hjelp til Israels velstands gamle fiende, «idet han sendte sine sendebud til Egypt, for at de skulle gi ham hester og mye folk.»»

«Skulle han lykkes?» spurte Herren om den som slik på skammelig vis hadde forrådt enhver hellig tillit; «skulle han slippe unna som gjør slikt? Eller skulle han bryte pakten og bli reddet? Så sant jeg lever, sier Herren Herren, sannelig, på det sted hvor kongen bor, han som gjorde ham til konge, hvis ed han foraktet, og hvis pakt han brøt, ja, hos ham, midt i Babylon, skal han dø. Heller ikke skal farao med sin mektige hær og store skare hjelpe ham i krigen: ... fordi han foraktet eden ved å bryte pakten, da han, se, hadde gitt sitt håndslag og hadde gjort alle disse ting, skal han ikke slippe unna.» Esekiel 17:15–18.

Til den «vanhellige ugudelige fyrste» var den endelige regnskapsdag kommet. «Ta bort bindet,» påbød Herren, «og legg av kronen.» Ikke før Kristus selv skulle opprette sitt rike, skulle Juda igjen få lov til å ha en konge. «Jeg vil styrte, styrte, styrte det,» lød det guddommelige påbud om Davids hus' trone; «og den skal ikke være mer, før Han kommer som retten tilhører; og Ham vil jeg gi den.» Esekiel 21:25–27. Profeter og konger, 450, 451.

Miller hadde rett, men hans forståelse var begrenset, for det riket Kristus opprettet da han vandret blant menneskene, var ikke det endelige jordiske riket. Det skulle ennå komme fire konger etter det hedenske Romas rike. Likevel opprettet Kristus nåderiket ved korset, men dette riket ble ikke opprettet i de ti kongers dager i Åpenbaringen sytten, og det ble heller ikke opprettet under tiden for senregnet. Det riket som Kristus oppretter i de siste dager, er hans herlighetsrike. Søster White

taler direkte om begge disse rikene.

Millerittene forstod at Kristus opprettet et rike i løpet av historien til det fjerde riket, og de hadde rett, men deres forståelse var begrenset. I historien til det fjerde riket opprettet Kristus nådens rike, og i historien til det åttende riket opprettet Han sitt herlighetsrike. I den historien da Han opprettet nådens rike, ble Den Hellige Ånd utøst ved pinse. Pinse er et forbilde på utgytelsen av senregnet, i den historien hvor Han oppretter sitt herlighetsrike.

Pinsens budskap var budskapet om Kristi bokstavelige oppstandelse. Budskapet om sildigregnet er, i det minste delvis, budskapet om den symbolske oppstandelsen som er fremstilt ved den profetiske gåten om at den åttende er av de sju, noe som oppfylles i dyret, og også i de to hornene på jorddyret. Det fjerde og det åttende riket er der Kristus oppretter sitt rike.

Den kunngjøringen som var blitt gitt av disiplene i Herrens navn, var i enhver henseende riktig, og de begivenhetene den pekte frem mot, fant allerede da sted. «Tiden er fullendt, og Guds rike er kommet nær,» hadde vært deres budskap. Ved utløpet av «tiden» – de sekstini ukene i Daniel 9, som skulle rekke frem til Messias, «Den salvede» – hadde Kristus mottatt Åndens salvelse etter sin dåp ved Johannes i Jordan. Og det «Guds rike» som de hadde forkynt som nært forestående, ble opprettet ved Kristi død. Dette riket var ikke, slik de var blitt lært å tro, et jordisk verdensrike. Det var heller ikke det fremtidige, udødelige riket som skal opprettes når «riket og herredømmet og storheten av rikene under hele himmelen skal bli gitt til den Høyestes helliges folk»; det evige riket, der «alle makter skal tjene og lyde Ham». Daniel 7:27. Slik uttrykket brukes i Bibelen, betegner «Guds rike» både nåderiket og herlighetens rike. Nåderiket fremstilles av Paulus i brevet til hebreerne. Etter å ha pekt på Kristus, den medlidende mellommann som «har medynk med våre skrøpeligheter», sier apostelen: «La oss derfor tre frem med frimodighet for nådens trone, for at vi kan få miskunn og finne nåde.» Hebreerne 4:15, 16. Nådens trone representerer nåderiket; for en trones eksistens innebærer et rikes eksistens. I mange av sine lignelser bruker Kristus uttrykket «himmelriket» for å betegne den guddommelige nådes gjerning i menneskenes hjerter.

«Så herlighetens trone representerer herlighetens rike; og til dette riket siktes det i Frelserens ord: 'Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle de hellige engler med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone. Og alle folkeslag skal samles framfor ham.' Matteus 25:31, 32. Dette riket hører ennå fremtiden til. Det skal ikke opprettes før Kristi annet komme.

«Nådens rike ble opprettet umiddelbart etter menneskets fall, da en plan ble lagt for den skyldige slekts gjeløsning. Da eksisterte det i Guds råd og ved hans løfte; og ved tro kunne mennesker bli dets undersåtter. Likevel ble det ikke faktisk grunnlagt før ved Kristi død. Selv etter at Frelseren hadde påbegynt sin jordiske gjerning, kunne han, trett av menneskenes gjenstridighet og utakknemlighet, ha trukket seg tilbake fra Golgatas offer. I Getsemane skalv lidelsens beger i hans hånd. Selv da kunne han ha tørket blodsvetten av sin panne og ha overlatt den skyldige slekt til å gå til grunne i sin misgjerning. Hadde han gjort dette, kunne det ikke ha vært noen gjeløsning for falne mennesker. Men da Frelseren oppgav sitt liv og med sitt siste åndedrag ropte: 'Det er fullbrakt,' da var oppfyllelsen av gjeløsningsplanen sikret. Løftet om frelse, gitt til det syndige paret i Eden, ble stadfestet. Nådens rike, som tidligere

hadde eksistert ved Guds løfte, ble da opprettet.»

«Slik var Kristi død – selve den hendelsen som disiplene hadde betraktet som den endelige tilintetgjørelsen av deres håp – nettopp det som gjorde det for alltid sikkert. Selv om den hadde påført dem en bitter skuffelse, var den høydepunktet i beviset på at deres tro hadde vært riktig. Den begivenheten som hadde fylt dem med sorg og fortvilelse, var den som åpnet håpets dør for hvert av Adams barn, og som hele fremtidens liv og evige lykke for alle Guds trofaste i alle tidsaldre var samlet i.»

«Hensikter av uendelig miskunn var i ferd med å nå sin oppfyllelse, selv gjennom disiplenes skuffelse. Selv om deres hjerter var blitt vunnet ved den guddommelige nåde og kraft i hans undervisning, han som «talte slik aldri noe menneske har talt», var likevel den uedel legering av verdslig stolthet og egoistiske ærgjerrigheter blandet inn i den rene gullmassen av deres kjærlighet til Jesus. Selv i påskesalen, i den høytidelige stund da deres Mester allerede gikk inn i Getsemane-skyggen, oppstod det «en trette blant dem om hvem av dem som skulle regnes for den største». Luk 22:24. Deres syn var fylt av tronen, kronen og herligheten, mens like foran dem lå skammen og angsten i hagen, domshallen, korset på Golgata. Det var deres hjertes stolthet, deres tørst etter verdslig ære, som hadde fått dem til å holde så seigt fast ved sin samtids falske lære og å la Frelserens ord, som viste hans rikes sanne natur og pekte fram mot hans angst og død, gå upåaktet hen. Og disse villfarelsene førte til prøvelsen – skarp, men nødvendig – som ble tillatt for å rette på dem. Selv om disiplene hadde misforstått meningen med sitt budskap og ikke hadde sett sine forventninger oppfylt, hadde de likevel forkynt den advarsel Gud hadde gitt dem, og Herren ville lønne deres tro og ære deres lydighet. Dem skulle arbeidet betros med å forkynne for alle folkeslag det herlige evangelium om deres oppstandne Herre. Det var for å berede dem for dette arbeidet at den erfaring som syntes dem så bitter, var blitt tillatt.» The Great Controversy, 347, 348.

I Åpenbaringsboken regner «den som har visdom», «et menneskes tall», og erkjenner at «mennesket» også er det åttende riket, som er av de syv. «Syndens menneske» er hodet for det åttende riket som hersker over jordens konger og kjøpmenn, som de sju menighetene slutter seg til for å unngå forfølgelsens vanære, og som sitter ved mange vann.

Og han sier til meg: Vannene som du så, der skjøgen sitter, er folk og skarer og nasjoner og tungemål. Åpenbaringen 17:15.

«syndens menneske» hersker over den politiske, monetære, religiøse og sivile verden, og over alle mennesker, unntatt dem som har vunnet seier over dyret og dets bilde, dets merke og tallet på dets navn.

Og jeg så liksom et hav av glass, blandet med ild; og dem som hadde seiret over dyret og over dets bilde og over dets merke og over tallet på dets navn, stå på glasshavet og ha Guds harper. Og de synger Moses', Guds tjeneres, sang og Lammets sang og sier: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du Allmektige; rettferdige og sanne er dine veier, du de helliges konge. Åpenbaringen 15:2, 3.

De «vise» som forstår «kunnskapens økning» når Jesu Kristi åpenbaring blir avseglet, er de som har «forstand» og «regner ut dyrets tall; for det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og sekstiseks». Denne «forstand» representerer en del av den prøvingsprosess i tre trinn som alltid finner sted når Jesus avsegler en profeti. Derfor blir det bemerket at de har «vunnet seier over» «tallet på dets navn».

Å oppnå seier er å bestå en prøve, og de som er «vise» og «forstår», får seieren som er knyttet til tallet 666, og verset identifiserer også at det er åtte kongeriker, og at det åttende er av de sju. Denne «hemmeligheten» er fremstilt i Daniel kapittel to, for Daniels bønn var å forstå «hemmeligheten». Åpenbaringen om at det er åtte kongeriker, og at det åttende kongeriket er av de sju, og at tallet for dette kongeriket er 666, er den hemmeligheten Daniel fremstilles som å ha oppnådd ved sin bønn, og Daniel representerer Guds siste dagers «vise».

Daniel representerer de «vise» i de siste dager, som har hemmeligheten i Daniel to åpenbart for seg, og den hemmeligheten er åpenbaringen om at den siste og den første henvisningen til rikene i Bibelens profeti er at det er åtte riker i billedstøtten. Denne åpenbaringen stadfester millerittenes forståelse av Daniel kapittel to, men skinner ti ganger klarere når den først blir erkjent. Dens glans, ved å være ti ganger klarere, representerer en prøve som de «vise» vinner seier over; for det åttende riket, som er av de sju, er også det sjette riket, som er en trefoldig forening av dragen, dyret og den falske profet. Som sådan er dragen, dyret og den falske profet alle det sjette riket, og sammen representerer de 666.

Nebukadnesar ble prøvet ved åpenbaringen i Daniel kapittel to, og han besto ikke prøven. I Daniel to representerer Daniel de «vise» som består prøven knyttet til hemmeligheten om billedstøtten. Nebukadnesar i kapittel tre representerer de ugudelige som stryker på den selvsamme prøven. Nebukadnesar, som den første kongen i det første riket, representerer den siste kongen i det siste riket. Han representerer derfor «syndens menneske», profetiens mann som de syv menighetene griper fatt i. Mennesket ble skapt på den sjette dag, og tallet seks er derfor menneskehetens tall. Nebukadnesars tall er seks. Nebukadnesar besto ikke prøven om tallet 666, og representerte de ugudelige i de siste dager. Som et symbol på syndens menneske er hans tall seks.

Kongen Nebukadnesar lot lage et bilde av gull, seksti alen høyt og seks alen bredt; han stilte det opp på Dura-sletten i provinsen Babylon. Daniel 3,1.

Den gylne billedstøtten var seksti alen høy og seks alen bred, og den ble laget av Nebukadnesar, hvis tall er seks. Bildestøtten ble reist i opprør mot lyset fra billedstøtten i kapittel to, og den trefoldige beskrivelsen av billedstøtten, når en forstår at Nebukadnesars tall er seks, blir lik seks, seks, seks.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Tanken på å grunnfeste et verdensrike og et dynasti som skulle vare evig, tiltalte i høy grad den mektige herskeren, for hvis våpen jordens nasjoner hadde vært ute av stand til å stå seg. Med en begeistring født av grenseløs ærgjerrighet og selvisk hovmod gikk han i råd med sine vismenn om hvordan dette kunne virkeliggjøres. Idet de glemte de bemerkelsesverdige forsyn

som var knyttet til drømmen om det store billedstøttebildet, og også glemte at Israels Gud ved sin tjener Daniel hadde gjort bildets betydning klar, og at rikets stormenn i forbindelse med denne tydningen var blitt frelst fra en vanærende død, glemte kongen og hans statsråder alt unntatt sitt ønske om å grunnfeste sin egen makt og overhøyhet, og besluttet at de med alle mulige midler ville søke å opphøye Babylon som den øverste makt og verdig alles troskap.

Den symbolske fremstillingen hvorved Gud hadde åpenbart for konge og folk sin hensikt med jordens nasjoner, skulle nå tas i menneskelig makts tjeneste og brukes til å forherlige den.

Daniels tydning skulle forkastes og glemmes; sannheten skulle mistolkes og misbrukes.

Symbolet som Himmelen hadde gitt for å utfolde for menneskenes sinn viktige begivenheter i fremtiden, skulle brukes til å hindre utbredelsen av den kunnskap som Gud ønsket at verden skulle motta. Slik søkte Satan, gjennom ærgjerrige menns påfunn, å motarbeide den guddommelige hensikt for menneskeslekten. Menneskehetens fiende visste at sannhet uten innblanding av villfarelse er en mektig kraft til frelse; men når den brukes til å opphøye selvet og fremme menneskers planer, blir den en kraft til det onde.

«Fra sitt rike skattkammer lot Nebukadnesar lage et stort bilde av gull, likt i sine hovedtrekk det som var blitt sett i synet, bortsett fra i det ene forhold at det materiale det var laget av, var annerledes. Vant som de var til storslåtte framstillinger av sine hedenske guddommer, hadde kaldeerne aldri tidligere frambrakt noe så imponerende og majestetisk som denne strålende statuen, seksti alen høy og seks alen bred. Og det er ikke overraskende at i et land hvor avgudsdyrkelse var allment utbredt, skulle det vakre og uvurderlige bildet på Dura-sletten, som framstilte Babylons herlighet og dets prakt og makt, bli innviet som et tilbedelsesobjekt. Det ble derfor sørget for dette, og et påbud ble utstedt om at alle på innvielsesdagen skulle vise sin høyeste lojalitet mot den babylonske makt ved å bøye seg for bildet.» Prophets and Kings, 504, 505.